

Številka: 018-63/2023-7

Datum: 29. 6. 2023

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s spremembami; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu dr. Mateje Škabar, kot predsednice senata, ter Igorja Luzarja in Andraža Žvana, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Nabava in vzdrževanje merilnika prašnih delcev*«, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja AMES, avtomatski merilni sistemi za okolje d.o.o., Na Lazih 30, Brezovica pri Ljubljani (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Regionalna razvojna agencija za Podravje – Maribor, Pobreška cesta 20, Maribor (v nadaljevanju: naročnik), 29. 6. 2023

odločila:

1. Zahtevku za revizijo se ugotovi tako, da se razveljavi odločitev naročnika, kot izhaja iz dokumenta »*Odločitev o oddaji javnega naročila*«, številka NMV/2023-02-Odl. z dne 26. 4. 2023.
2. Naročnik je dolžan vlagatelju povrniti stroške postopka pravnega varstva v višini 995,23 EUR v roku 15 dni od prejema tega sklepa, v primeru zamude pa skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po poteku roka za prostovoljno izpolnitev do plačila.

Obrazložitev:

Naročnik je obvestilo o naročilu, ki ga oddaja po postopku naročila male vrednosti, na Portalu javnih naročil objavil dne 6. 3. 2023, pod številko objave JN001236/2023-W01. Dne 3. 5. 2023 je naročnik na Portalu javnih naročil objavil dokument »*Odločitev o oddaji javnega naročila*«, številka NMV/2023-02-Odl. z dne 26. 4. 2023, iz katerega je razvidno, da je javno naročilo oddal po merilu drugouvrščenemu ponudniku ARTES računalniška avtomatizacija tehnoloških sistemov, d.o.o., Velenje, Efenkova 61, Velenje (v nadaljevanju: izbrani ponudnik), ponudbo vlagatelja, prvouvrščenega ponudnika, pa je zavrnil kot nedopustno. V obrazložitvi odločitve je naročnik

(med drugim) navedel, da ponujeni merilnik vlagatelja ne ustreza razpisnim pogojem, saj nima izkazane skladnosti s predpisanim testom ekvivalence z referenčno metodo SIST EN 12341.

Vlagatelj je zoper naročnikovo odločitev o oddaji javnega naročila z vlogo z dne 9. 5. 2023 vložil zahtevek za revizijo. V zahtevku zatrjuje, da je njegova ponudba dopustna. Naročnik je v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila med drugim zahteval, da mora merilnik omogočati meritve po referenčni merilni metodi oziroma da mora imeti dokazilo o enakovrednosti, v kolikor ne zagotavlja meritev po standardu za trde delce SIST EN 12341. Iz odgovora naročnika, na Portalu javnih naročil objavljenega dne 16. 3. 2023, je razvidno, da je bil v tej zvezi zahtevan (zgolj) preizkus enakovrednosti z referenčno merilno metodo. Slednjega je vlagatelj dokazal s poročilom TÜV No. 936/21254495/A, ki ga je predložil že v ponudbi. Iz navedenega poročila izhaja, da je bil preizkus enakovrednosti ponujenega merilnika AQ Guard Smart z referenčno merilno metodo po SIST EN 12341, ki ga je zahteval naročnik, izveden pri ustreznem akreditiranem organu TÜV Rheinland Energy GmbH iz Nemčije. Proizvajalec ponujenega merilnika, družba Palas GmbH, je namreč pri TÜV Rheinland Energy GmbH naročil izvedbo testiranja delovanja pametnega merilnega sistema AQ Guard za indikativno merjenje suspendiranih delcev PM_{2,5} in PM₁₀ v skladu z naslednjimi standardi: s standardi delovanja za indikativne monitorje delcev v okolju – Agencija za okolje, avgust 2017, različica 4; z evropskim standardom EN 12341: »Zunanji zrak – Standardna gravimetrična metoda za določanje deleža masne koncentracije plavajočih PM₁₀ in PM_{2,5}«, nemška različica EN 12341:2014; in z vodnikom »Dokaz enakovrednosti metod spremljanja zunanjega zraka«, angleška različica, januar 2010. Dalje je TÜV Rheinland Energy GmbH v mnenju z dne 4. 5. 2023, za katerega je v izogib nejasnostim zaprosil proizvajalec Palas GmbH, ponovno potrdil, da je ponujeni merilnik AQ Guard Smart bil preizkušen in da je sistem enakovreden referenčni metodi po standardu EN 12341. Glede na navedeno vlagatelj predlaga, da Državna revizijska komisija zahtevek za revizijo ugotovi in spremeni naročnikovo odločitev o oddaji javnega naročila, zahteva pa tudi povračilo stroškov postopka pravnega varstva.

Naročnik je z dokumentom »Odgovor na zahtevo za revizijo«, številka NMV/2023-02-Odg.Rev z dne 25. 5. 2023, zahtevek za revizijo zavrnil. Po zatrjevanju naročnika test ekvivalence, ki ga je izvedel TÜV Rheinland Energy GmbH, ni bil izveden v skladu z navodilom »Guide to the Demonstration of Equivalence of Ambient Air Monitoring Methods, Report by an EC Working Group on Guidance for the Demonstration of Equivalence, January 2010« (v nadaljevanju: »Guide«). V okviru testiranja namreč ni bilo izvedenih minimalno štirih primerjav na minimalno dveh lokacijah v različnih letnih časih, testiranje se je izvajalo samo v zimskem času, iz nabora podatkov pa je bil izločen dan 26. 12. 2021, kar je v navodilu eksplicitno prepovedano. Poleg tega v poročilu TÜV Rheinland ni navedeno, ali je bil izveden laboratorijski test, ki je v omenjenem navodilu sicer predviden. Dalje naročnik ob citiranju dokumenta »Guide« zatrjuje, da z referenčnima merilnikoma vrednosti nad 35 µg/m³ niso bile izmerjene, zato s tem povezan kriterij, kot izhaja iz navedenega dokumenta, v poročilu TÜV Rheinland za delce PM₁₀ ni izpolnjen, v testnem poročilu pa ni navedeno, ali je omenjeni kriterij izpolnjen za delce PM_{2,5}. Po zatrjevanju naročnika v testnem poročilu prav tako ni določena negotovost za koncentracije delcev PM₁₀ nad 30 µg/m³, posledično pa ni dokazano, da je ta manjša od zahtevane. Naročnik izpostavlja, da se na dokument »Guide« v testnem poročilu sklicuje tudi TÜV Rheinland Energy GmbH. Na koncu naročnik navaja še domnevne dodatne pomanjkljivosti, ki naj bi jih ugotovil pri pregledu ponudbe vlagatelja. Na podlagi navedenega naročnik vztraja pri ugotovitvi, da je ponudba vlagatelja nedopustna.

Vlagatelj se do navedb naročnika iz odločitve o zavrnitvi zahtevka za revizijo z dne 25. 5. 2023 ni opredelil.

Naročnik je Državni revizijski komisiji dne 31. 5. 2023 odstopil dokumentacijo iz postopka oddaje javnega naročila in iz predrevizijskega postopka.

Državna revizijska komisija je – ker tega ni storil že naročnik – zahtevek za revizijo posredovala v seznanitev in morebitno izjasnitev izbranemu ponudniku (prim. 27. člen ZPVPJN). Izbrani ponudnik se o navedbah vlagatelja iz zahtevka za revizijo ni izjasnil.

Po pregledu dokumentacije o javnem naročilu ter po preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Med vlagateljem in naročnikom je spor glede vprašanja, ali je naročnik ravnal v skladu z določbami Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s spremembami; v nadaljevanju: ZJN-3) in dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, ko je ponudbo vlagatelj zavrnil kot nedopustno.

Ravnanje naročnika je treba presojati z vidika 29. točke prvega odstavka 2. člena ZJN-3, v skladu s katero je dopustna ponudba tista, ki jo predloži ponudnik, za katerega ne obstajajo razlogi za izključitev in ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje, njegova ponudba ustreza potrebam in zahtevam naročnika, določenim v tehničnih specifikacijah in v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, je prispela pravočasno, pri njej ni dokazano nedovoljeno dogovarjanje ali korupcija, naročnik je ni ocenil za neobičajno nizko in cena ne presega zagotovljenih sredstev naročnika. V skladu s prvim odstavkom 89. člena ZJN-3 naročnik odda javno naročilo na podlagi meril po tem, ko preveri, da so izpolnjeni naslednji pogoji: a) ponudba je skladna z zahtevami in pogoji, določenimi v obvestilu o javnem naročilu in v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, po potrebi ob upoštevanju variant iz 72. člena ZJN-3, in b) ponudbo je oddal ponudnik, pri katerem ne obstajajo razlogi za izključitev iz 75. člena ZJN-3 in izpolnjuje pogoje za sodelovanje ter pravila in merila iz 82. in 83. člena ZJN-3, če so bila določena.

Iz navedenega izhaja, da lahko naročnik odda javno naročilo zgolj ponudniku, čigar ponudba je dopustna, ena od predpostavk dopustne ponudbe pa je tudi njena skladnost z zahtevami naročnika, določenimi v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila. Naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila navede tehnične specifikacije (prim. prvi odstavek 68. člena ZJN-3), s katerimi opiše predmet javnega naročila. ZJN-3 v 68. členu poleg pravil v zvezi z oblikovanjem tehničnih specifikacij določa tudi pravila glede njihovega dokazovanja. Skladno z devetim odstavkom 68. člena ZJN-3 mora tako ponudnik v svoji ponudbi z vsemi ustreznimi sredstvi, vključno s tistimi iz 70. člena ZJN-3, dokazati, da gradnja, blago ali storitev, ki je skladna s standardom, izpolnjuje zahteve glede delovanja ali funkcionalnosti, ki jih je določil naročnik. Naročnik lahko skladno s prvim odstavkom 70. člena ZJN-3 zahteva, da gospodarski subjekti kot dokazilo o skladnosti s tehničnimi specifikacijami predložijo poročilo o preizkusu, ki ga pripravi organ za ugotavljanje skladnosti, ali potrdilo, ki ga izda tak organ. Skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZJN-3 mora naročnik sprejeti druga ustrezna dokazila, ki niso navedena v prvem odstavku 70. člena ZJN-3, na primer tehnično dokumentacijo proizvajalca, kadar določen gospodarski subjekt nima dostopa do potrdil ali poročil o preizkusih iz prvega odstavka tega člena ali jih ne more pridobiti v ustreznih rokih, pod pogojem, da ni odgovoren za to, da nima dostopa, ter pod pogojem, da gospodarski subjekt s tem dokaže, da gradnje, blago ali storitve, ki jih zagotavlja, izpolnjujejo tehnične specifikacije, merila za oddajo naročila ali pogoje za izvedbo naročila.

V obravnavanem primeru je naročnik tehnične specifikacije merilnika prašnih delcev, ki ga naroča, določil v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, kjer je (med drugim) navedel:

»/.../Merilnik mora biti sposoben merjenja po referenčni merilni metodi (oziroma mora imeti dokaz o enakovrednosti v kolikor merilnik ne more zagotavljati meritev v skladu s standardom za delce-SIST EN 12341: Zunanji zrak-Standardna gravimetrijska metoda za določevanje masne koncentracije frakcije lebdečih delcev PM10 in PM2,5) in uradnega umerjanja. Natančne zahteve za referenčne merilne metode določa Pravilnik o ocenjevanju kakovosti zunanjega zraka (Ur.l.RS št. 55/11, 6/15, 5/17 in 44/22-ZVO-A)/.../.«

Dalje je naročnik v odgovoru na vprašanje enega od potencialnih ponudnikov, ki je bilo dne 16. 3. 2023 objavljeno na Portalu javnih naročil, pojasnil še, da je dokazilo o enakovrednosti *»potrebno v skladu s priporočili za dokazovanje enakovrstnosti metod monitoringa okoljskega zraka«*.

Naročnik je v dokumentu *»Odločitev o oddaji javnega naročila«*, številka NMV/2023-02-Odl. z dne 26. 4. 2023, navedel, da merilnik, ki ga ponuja vlagatelj, nima izkazane skladnosti s predpisanim testom ekvivalence z referenčno metodo SIST EN 12341. Naročnik je torej ocenil, da vlagatelj ni dokazal, da ponujeni merilnik omogoča merjenje po metodi, ki je enakovredna referenčni merilni metodi, tj. metodi, kot jo določa standard SIST EN 12341.

Vlagatelj v zahtevku za revizijo (po vsebini smiselno) zatrjuje, da je enakovrednost merilne metode ponujenega merilnika z referenčno merilno metodo dokazal. Navaja, da je proizvajalec, družba Palas GmbH, pri akreditiranem organu TÜV Rheinland Energy GmbH iz Nemčije naročil izvedbo testiranja delovanja ponujenega pametnega merilnega sistema AQ Guard za indikativno merjenje suspendiranih delcev PM2,5 in PM10 v skladu s standardom SIST EN 12341 in v skladu z *»Guide«*. Vlagatelj je, kot (po vsebini smiselno) zatrjuje sam, v ponudbi predložil testno poročilo navedenega organa No. 936/21254495/A, iz katerega izhaja, da je merilna metoda ponujenega merilnika enakovredna referenčni merilni metodi po SIST EN 12341. Dalje je TÜV Rheinland Energy GmbH v mnenju z dne 4. 5. 2023, za katerega je v izogib nejasnostim naknadno zaprosil proizvajalec merilnika, ponovno potrdil, navaja vlagatelj, da je ponujeni merilnik AQ Guard Smart bil preizkušen in da je sistem enakovreden referenčni metodi po standardu SIST EN 12341.

Naročnik izpostavljenim navedbam vlagatelja ne nasprotuje, pač pa (po vsebini smiselno) zatrjuje, da postopek testiranja merilnika, ki ga je izvedel TÜV Rheinland Energy GmbH, ni bil izveden v skladu z *»Guide«*. Naročnik tako v odločitvi, s katero je zavrnil zahtevek za revizijo, navaja, da v okviru testiranja ni bilo izvedenih minimalno štirih primerjav na minimalno dveh lokacijah v različnih letnih časih, da se je testiranje izvajalo samo v zimskem času, iz nabora podatkov pa je bil izločen dan 26. 12. 2021, poleg tega v testnem poročilu po zatrjevanju naročnika ni navedeno, ali je bil izveden laboratorijski test. Dalje naročnik ob citiranju dokumenta *»Guide«* zatrjuje, da z referenčnima merilnikoma vrednosti nad 35 µg/m³ niso bile izmerjene, zato s tem povezan kriterij, kot izhaja iz navedenega dokumenta, v testnem poročilu za delce PM10 ni izpolnjen, poleg tega v testnem poročilu ni navedeno, zatrjuje naročnik, ali je omenjeni kriterij izpolnjen za delce PM2,5, negotovost za koncentracije delcev PM10 nad 30 µg/m³ pa ni določena.

Državna revizijska komisija ob upoštevanju navedenega ugotavlja, da med vlagateljem in naročnikom ni sporno, da je bila pri TÜV Rheinland Energy GmbH naročena izvedba testiranja delovanja ponujenega pametnega merilnega sistema AQ Guard za indikativno merjenje suspendiranih delcev PM2,5 in PM10 v skladu s standardom SIST EN 12341 in v skladu z *»Guide«*. Med strankama tudi ni sporno, da je vlagatelj v ponudbi predložil testno poročilo No. 936/21254495/A, iz katerega izhaja, da je merilna metoda, ki jo omogoča ponujeni merilnik vlagatelja, enakovredna referenčni merilni metodi po standardu SIST EN 12341. Dalje med strankama ni sporno, da je navedeno testno poročilo izdal organ oziroma laboratorij TÜV Rheinland Energy GmbH, kot tudi ne, da je navedeni organ oziroma laboratorij akreditiran za

izvajanje testiranj enakovrednosti merilnih metod z referenčno merilno metodo po standardu SIST EN 12341.

Vprašanje, ki je med strankama sporno, se tako nanaša na naročnikovo oceno o tem, da vlagatelj s predloženim testnim poročilom – zaradi postopka testiranja, ki domnevno ni bil izveden v skladu z »Guide« – ni dokazal enakovrednosti merilne metode ponujenega merilnika z referenčno merilno metodo po SIST EN 12341, s tem pa ne skladnosti ponudbe z zahtevami iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila.

V tej zvezi je treba pojasniti, da je, kot je Državna revizijska komisija že večkrat zapisala (prim. odločitve št. 018-152/2019, 018-76/2020, 018-12/2022, 018-23/2023, pa tudi sodbe Sodišča EU v zadevah C-496/99 P, točka 115; C-336/12, točka 40; in C-42/13, točka 42), naročnik pri pregledu in ocenjevanju ponudb dolžan ravnati strogo v skladu z zahtevami, ki jih sam določi v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila. Omenjena obveznost naročnika je odraz načela enakopravne obravnave ponudnikov (7. člen ZJN-3) in načela transparentnosti javnega naročanja (6. člen ZJN-3), ki zavezujeta naročnike v postopkih oddaje javnih naročil. Neuporaba določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila pri pregledu ponudb po vsebini pomeni spreminjanje dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila po poteku roka za prejem ponudb, kar pa naročniku prepoveduje (tudi) drugi odstavek 67. člena ZJN-3.

V obravnavanem primeru je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila zahteval, da mora merilnik omogočati merjenje po referenčni merilni metodi, kot jo določa standard SIST EN 12341, v nasprotnem primeru pa mora ponudnik predložiti dokaz o enakovrednosti, ki je potreben v skladu s priporočili za dokazovanje enakovrstnosti metod monitoringa okoljskega zraka.

Po oceni Državne revizijske komisije je vlagatelj s tem, ko je v ponudbi predložil testno poročilo akreditiranega organa oziroma laboratorija TÜV Rheinland Energy GmbH, iz katerega izhaja, da je merilna metoda, ki jo omogoča ponujeni merilnik vlagatelja, enakovredna referenčni merilni metodi po standardu SIST EN 12341, pri testiranju pa je bil upoštevan »Guide«, navedeno zahtevo naročnika izpolnil. Posledično gre ugotoviti, da naročnik ni ravnal v skladu z določili dokumentacije o oddaji javnega naročila, ko je presodil, da vlagatelj ni dokazal enakovrednosti merilne metode ponujenega merilnika z referenčno merilno metodo po SIST EN 12341. Četudi je za izpolnitev naročnikove zahteve bistveno, da je vlagatelj že v ponudbi uspel dokazati zahtevano enakovrednost, vendarle ne gre spregledati, da je akreditiran organ oziroma laboratorij TÜV Rheinland Energy GmbH (tudi) v dopisu oziroma mnenju z dne 4. 5. 2023, za katerega je naknadno zaprosil proizvajalec merilnika, družba Palas GmbH, še dodatno potrdil, da je ponujeni merilnik vlagatelja bil preizkušen in da je sistem enakovreden referenčni metodi po standardu SIST EN 12341.

Zaključka, da je vlagatelj v ponudbi dokazal, da ponujeni merilnik omogoča merjenje po metodi, enakovredni referenčni merilni metodi po standardu SIST EN 12341, s čimer je izpolnil izpostavljeno zahtevo iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ne morejo spremeniti navedbe naročnika o tem, da testiranje enakovrednosti merilnih metod, ki ga je izvedel TÜV Rheinland Energy GmbH, ni bilo izvedeno v skladu z »Guide«. S temi navedbami namreč naročnik odpira vprašanje, ali organ, za katerega med strankama ni sporno, da ima pridobljeno akreditacijo za izvajanje testiranj enakovrednosti merilnih metod z referenčno merilno metodo po standardu SIST EN 12341, navedena testiranja izvaja v skladu s predpisanimi pravili in postopki. Vprašanje, ali organ, ki mu je pristojna akreditacijska ustanova na podlagi izvedenega postopka akreditiranja uradno priznala usposobljenost za izvajanje specifičnih nalog ugotavljanja skladnosti, te naloge strokovno izvaja, pa je v pristojnosti akreditacijske ustanove, ki podeljuje akreditacijske listine, in ne v pristojnosti Državne revizijske komisije (smiselno prim. tudi sodbo

Sodišča EU v zadevi C-6/05, točke 53, 55, 57). Drugače povedano navedeno pomeni, da trditve naročnika o tem, da testiranje enakovrednosti merilnih metod, ki ga je izvedel TÜV Rheinland Energy GmbH, ni bilo izvedeno v skladu z »Guide«, ne morejo biti predmet obravnave v okviru revizijskega postopka, zato se Državna revizijska komisija do omenjenih trditev naročnika ni vsebinsko opredeljevala.

Naročnik v odločitvi, s katero je zavrnil zahtevek za revizijo, navaja tudi dodatne razloge za nedopustnost vlagateljeve ponudbe, ki jih v odločitvi o oddaji javnega naročila ni navedel. Zatrjuje, da je pri pregledu ponudbe vlagatelja ugotovil (še) naslednje pomanjkljivosti:

- iz ESPD obrazca izhaja, da je ponudbo oddala družbo HIRON d.o.o., čeprav je iz ostalih podatkov razvidno, da je ponudnik vlagatelj, družba HIRON d.o.o. pa njegov podizvajalec,
- gospodarski subjekt ni registriran na uradnem seznamu gospodarskih subjektov,
- iz ESPD obrazca izhaja, da naročilo oddaja družba HIRON d.o.o. (skupaj z drugimi subjekti), vendar kot podizvajalec, glavni izvajalec pa je vlagatelj,
- ESPD obrazec je podpisala družba HIRON d.o.o. (tj. podizvajalec), četudi je ponudnik in glavni izvajalec vlagatelj,
- obrazec 4 za glavnega izvajalca ni izpolnjen,
- obrazec 5 ni priložen.

V skladu s tretjim odstavkom 90. člena ZJN-3 je naročnik dolžan v odločitvi o oddaji javnega naročila navesti razloge za zavrnitev ponudbe vsakega neuspešnega ponudnika, ki ni bil izbran. Ker vlagatelj v postopku pravnega varstva po tem, ko naročnik že odloči o zahtevku za revizijo, praviloma ne sme navajati novih kršitev, dejstev in predlagati novih dokazov (prim. šesti odstavek 29. člena ZPVPJN), tudi naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo ne sme navajati novih razlogov za utemeljitev odločitve o (ne)oddaji javnega naročila vlagatelju, ki jih ni navedel že v izpodbijani odločitvi, saj bi bilo vlagatelju s tem onemogočeno učinkovito uveljavljanje pravnega varstva. Navedeno pa pomeni, da argumentov, ki jih je naročnik navedel šele v okviru predrevizijskega postopka, pri odločanju o zahtevku za revizijo ni mogoče upoštevati. Posledično se Državna revizijska komisija do domnevnih dodatnih pomanjkljivosti oziroma razlogov za nedopustnost ponudbe vlagatelja, ki jih je naročnik prvič navedel šele v postopku pravnega varstva, vsebinsko ni opredeljevala.

Državna revizijska komisija ob upoštevanju vsega navedenega ugotavlja, da naročnik ni ravnal v skladu z določbami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in 89. členom ZJN-3 v povezavi z 29. točko prvega odstavka 2. člena ZJN-3, ko je vlagateljevo ponudbo zavrnil kot nedopustno, zato je na podlagi druge alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN zahtevek za revizijo ugodila in razveljavila naročnikovo odločitev o oddaji naročila, kot izhaja iz dokumenta »*Odločitev o oddaji javnega naročila*«, številka NMV/2023-02-Odl. z dne 26. 4. 2023.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo sicer predlagal, naj Državna revizijska komisija odločitev o oddaji naročila spremeni. V tej zvezi gre pojasniti, da postopek oddaje javnega naročila izvaja in v njem odloča naročnik, Državna revizijska komisija, ki na pravovarstveni predlog vlagatelja (tudi sicer) ni vezana, pa ima v skladu z 39. členom ZPVPJN v revizijskem postopku zgolj kasatorična pooblastila (in ne reformatoričnih pooblastil). To pomeni, da lahko naročnikova ravnanja v primeru ugotovljenih kršitev (zgolj) razveljavi, ne more pa namesto naročnika sprejeti odločitve v postopku oddaje javnega naročila (ta odločitev še vedno ostaja v pristojnosti naročnika).

Ker je Državna revizijska komisija odločitev o oddaji javnega naročila v konkretnem primeru razveljavila, daje naročniku, skladno z drugo povedjo iz tretjega odstavka 39. člena ZPVPJN, napotke za pravilno izvedbo postopka v delu, ki je bil razveljavljen. V kolikor se bo naročnik odločil nadaljevati postopek oddaje javnega naročila, naj torej pri pregledu in ocenjevanju ponudb ravna

v skladu z določili ZJN-3 in temeljnimi načeli javnega naročanja, pri tem pa naj upošteva tudi ugotovitve iz te odločitve.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo zahteval povračilo stroška takse za predrevizijski in revizijski postopek, ki jo je plačal v višini 995,23 EUR (gl. potrdilo o plačilu z dne 10. 5. 2023).

Ker je v obravnavanem primeru zahtevak za revizijo utemeljen, je Državna revizijska komisija v skladu z določbo 70. člena ZPVPJN vlagatelju kot potreben priznala priglašeni strošek takse za predrevizijski in revizijski postopek v višini 995,23 EUR. Strošek v navedeni višini je naročnik na podlagi tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN dolžan vlagatelju povrniti v roku 15 dni od prejema tega sklepa, v primeru zamude pa skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po poteku roka za prostovoljno izpolnitev do plačila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Upravni spor zoper to odločitev ni dovoljen.

Predsednica senata:
Dr. Mateja Škabar,
članica Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročniku,
- vlagatelju,
- izbranemu ponudniku,
- RS MJU.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.